

Nummer 11

1. Juni 1910

59. Aargang

En mærkelig Forudsigelse.

Mange ere de Profetier, som Joseph Smith har udtalt, og som paa den mest mirakuløse Maade ere blevne bogstaveligt opfyldte i vore Dage for hele Verden. Disse bør nøje studeres og gøres til Gjenstand for den dybeste Eftertanke; thi det profetiske Ord „er mere stadfæstet, og I gøre vel, naar I give Agt derpaa som paa et Lys, der skinner udi et mørkt Sted, indtil Dagen fremstraaler, og Morgenstjernen op-rinder i eders Hjerter“. (2. Pet. 1: 19.) Opfyldte Profetier kunne paa ingen Maade stilles i Klasse med Fabler, saaledes som nogle af Hi-storiens ubestrideligste Sandheder undertiden ere blevne. Derfor blive de uden Modsigelse „de mere stadfæstede Ord“. Profeten Joseph udtalte mange saadanne Profetier ved guddommelig Inspiration, og deres bog-stavelige Opfyldelse er et Segl og et Pant paa hans Kaldelse fra Gud.

En af de bedst kjendte af hans Profetier er maaske den, han ud-talte Juledagen den 25. December 1832 angaaende Borgerkrigen mellem Norden og Syden i Amerika. Denne frygtelige Tildragelse forudsagde han 28 Aar før Angrebet paa Fort Sumpter, og med en Daniels Klarhed beskrev han Enkeltighederne ved Krigen, ja, at den vilde bryde ud i Syd-Carolina, at den „vilde ende med Død og Videlser for mange Sjæle“ og ikke blive en Ting af ringe Betydning. Han forudsagde, at Syden vilde gjøre Opstand mod Norden, at Syden vilde kalde Stor-britannien og andre Nationer til Hjælp, og endelig, at Krig vilde blive udstøt over alle Nationer. (Pagtens Bog 87. Kap.)

Paa den Tid, da denne Profeti blev givet, raadede der en revolutionær Aand i Syd-Carolina. I November 1832 vedtoges der i Statskonventionen en Lov, som erklærede Toldloven ugyldig, hvad angik „Staten, dens Embedsmænd og Borgere“. Og Præsident Jackson maatte sende Militær til Charleston for at beskytte Toldboden der. Det var imidlertid erindres, at Kongressen gjorde Skridt til at dæmpe Oprøret ved den saakaldte „Kompromis-Tariff“, der i Hovedsagen tilvejebragte det, for hvilket „Nullifications-Loven“ var bleven vedtaget i Syd-Carolina. Al Aarsag til Oprør syntes derved at være forsvundet, og Tilfredshed og Fred syntes at raade.

Joseph Smith var den Gang kun 27 Aar gammel, uerfaren og aldeles ulærd; dog var han den eneste, som forudsaa, at Ilden, der kunde fremkalde en Borgerkrig, ulmede endnu, uagtet Statsmandskløg troede at have slukket den. Dersom en saadan Forudsigelse var bleven udtalt af Andrew Jackson, Calhoun eller Daniel Webster, vilde det have vakt uhyre Opsigt, og man vilde have tillagt dem en enestaaende Statsmandsvisdom. Men de fattede ikke „Tidernes Tegn“. At den unge Profet gennemskuede Fremtidens tætte Slør betød hverken Mere eller Mindre, end at Herrens Aand hvilede paa ham og oplyste hans Sjæl.

Marene svandt, og det begyndte at se ud, som om „Spaadommen“ skulde glemmes. Ingen havde den fjærreste Anelse om Krig; men 20 Aar senere, kort før Profeten og hans elskede Broder, Hyrum, led Martyr døden, gjentog han ikke desmindre Profetien angaaende Krigen. Til hans Forsølgere sagde han blandt Andet: „J tørste efter mit Blod; jeg profeterer i Herrens Navn, at I skulle blive Vidner til Blod og Glendighed til eders Sjæles Tilfredshed, og mange af eder, som ere her tilstede, skulle faa Lejlighed til at se ind i Kanonerens Ildsvælg paa saadanne Steder, som I mindst drømte om.“ Og saaledes skete det.

Da Fortidens Israæl gjorde Opstand mod Jehovah og bad om en Guldkalv, saa fik de en, men de maatte selv drikke Støvet af den i deres Drikkevand. Naar de knurrede, fordi de manglede Kjød i Ørken, fik de Kjød, indtil de bleve dødsyge deraf. Paa samme Maade: De, som tørstede efter Profetens Blod, fik selv Krig og Blod i flere Aar.

Joseph var en sand Profet. Han kundgjorde Herrens Willie og Hensigter. Meget af det, han forudsagde, er allerede opfyldt; Meget staar endnu tilbage at blive opfyldt, men det vil ske i sin bestemte Tid. „Hedningationerne“ ville blive forløste, Djævelen vil blive bunden, og Herren vil komme i sin Herlighed. Jorden vil gives til de Vise og til dem, som have modtaget Sandheden, og som have den Helligaand til deres Ledestjerne, og som ikke ere bedragne. De skulle forøges og vove sig stærke, og deres Børn skulle vove op uden Synd til Salighed; thi Herren skal bo iblandt dem og hans Herlighed være over dem. En velsignet Tid vil oprinde for alle dem, som tjene Gud i Retfærdighed og forblive trofaste.

(Deseret News.)

Fortærede af Kannibaler.

To Missionærer ved Navn Horatio Hopkins og Hector L. McPherson, begge Præster i den presbyterianske Menighed, ere ifølge Meddelelse fra Benskabsøerne i Sydhavet, hvor de To virkede blandt de Indfødte, blevne myrdede og fortærede af Menneskædere. Underretningen om Mordet, som fandt Sted den 5. Februar dette Aar, kom til Seattle, Washington, med Skibet „Barkentine“. Mary E. Winkelman, som nylig er ankommet fra Sydhavsøerne, fortæller: Medens „Barkentine“ laa for Anker ved Tangatabu paa Tonga Øerne, kom en Kano med indfødte Omvendte fra Savage Øen og bragte Meddelelse om den grusomme Gjerning. Flygtningene meddelte, at Hopkins og McPherson gav Undervisning til 20 Omvendte, da ca. 200 Kannibaler overfaldt Missionærerne og toge en Del af de omvendte Indfødte til Fange; kun 9 undslap. Missionærerne bleve bundne med Læderremme og henlaa i den brændende Sol i flere Timer, medens de indfødte Fanger førtes i Forvaring til et Sted paa Midten af Øen. Da Menneskæderne kom tilbage, læssede de Missionærerne paa en Bærebør og bar dem ind i Landet, hvor de slagtede dem og holdt en to Dages Fest paa de hvide Mænds Kjøb. Medens Menneskæderne sov, lykkedes det Fangerne at slippe løs og undvige. Det meddeles endvidere, at Menneskæderne nu ofte gjentage deres gamle Grusomheder med at danse om og derefter feste paa Menneskekjøb.

Kvindens Stemmeret i Utah.

Barley P. Jensen (Historieforfatter Andrew Jensons Søn), den forrige Redaktør af „Western Monthly“, Salt Lake City, som nu studerer Lovkyndighed ved George Washingtons Universitet, Washington D. C., holdt fornylig en Tale i Hovedstaden, hvori han hylbød Kvindens Stemmeret og fortalte om, hvad den havde udrettet i Utah. Hr. Jensons Tale blev holdt paa offentlig Gade Dagen efter det store Møde, der blev saa bekendt ved, at nogle af de hidsigste Stemmeretskvinder hyskede ad Præsident Taft, da han tillod sig at have en noget afvigende Mening om Kvindens Stemmeret, men som de ledende Kvinder bagefter gjorde Undskyldning for som overilet Handling.

Washington-Abiserne syntes saa godt om Hr. Jensons Tale, at de helligede den en større, fremstuds Plads. Stemmeretskvinderne holdt deres 42. aarlige Konvention i Midten af April. Hr. Jensen opholdt sig netop i Pennsylvania Avenue og kom under sin Spadsjeretur til Seventh Street. Her var Trafikken standset af en stor Forsamling, som lyttede til en Kvindes Tale. En ung Dame bad Utahaeren om at sætte et Mærke

paa sin Frakke med Inscriptionen „Votes for Woman“ — Stemmeret for Kvinden — til hvilket han gladelig gav sit Samtykke; han bemærkede samtidig, at han kom fra en Stat, hvor Spørgsmaalet for længe siden var bleven afgjort i Kvindens Favør.

„Jeg er selv fra Utah,“ sagde han.

Da Stemmeretsdamen hørte dette, opfordrede hun Hr. Jensen til at tale til Forsamlingen om, hvorledes Stemmeretten virkede i Utah, og inden nogle Minutter gav den vordende Sagsfører en veltalende Beskrivelse af, hvor prægtigt Stemmeretten for Kvinder gjorde Fyldest i hans Stat. Han blev overøst med Lykønskninger og smigrende Udtalelser. Der gjordes strax Anstrengelse for at faa ham til at gaa til New York og tale ved et Møde for Kvindens Stemmeret, og Andre prøvede paa at faa ham til at slutte sig til Bevægelsen i Washington.

En Drikkefontæne tjente som Talerstol for Hr. Jensen. Forsamlingen bestod hovedsagelig af Arbejdere, Kvinder og Andre, som med Interesse lyttede til Talerne. Medens Talerens Ord lød ud over Forsamlingen, omdelte Senator La-Falletes Datter, Frk. Caroline Vixon af New York, og andre smukke Piger Flyvestrifter og Stemmerets tegn. Foruden Hr. Jensen talte Fru Susan W. Fitzgerald og Fru Stanley Mc. Cormick af Massachusetts, Frk. Ray Costelloe, en tiltrækkende engelsk Pige, og Fru Harriet Taylor Upton, Kassieren for Kvindens nationale Stemmeretsbevægelse. („Vituben.“)

Mormonmissionær myrdet.

Fra Manassa, Colorado, skrives den 1. Maj: Liget af den unge Ældste Christen J. Jensen, som paa en mystisk Maade forsvandt ved Little Rock, Arkansas, den 24. Januar dette Aar, er nu fundet i Arkansasfloden. Alle Tegn tyde paa, at den unge Missionær er dræbt ved Brug af Sandslynger, og at Liget derefter er kastet i Floden. Saa snart Faderen, Biskop Christen Jensen i Manassa, fik at høre om sin Søns Forsvinden, begav han sig strax til Little Rock, og i Forening med de derværende Missionærer og forskjellige Øvrigheds personer samt Fiskere søgte han efter Liget. Søgningen stod paa i 6 Uger, men uden noget Resultat. 6 Uger senere kom der imidlertid Meddelelse om, at en Negerdreng havde fundet Liget flydende paa Vandet ca. 8 Mile nedenfor Little Rock. Retmæssige Autoriteter toge det derpaa i Besiddelse.

Præsident S. D. Bennion for Central-Staternes Mission blev strax underrettet om det foresaldne, og med første afgaaende Tog begav han sig til Little Rock, hvor han øjeblikkelig gjentfandt Liget, der var meget godt bevaret, uagtet det havde ligget i Vandet i 3 Maaned. I den Af dødes Lommer fandt man det Nye Testamente, hans Dagbog, et Kort over Arkansas og nogle Fotografier, Alt i meget god Tilstand.

Man antager, at den unge Mand er myrdet af omstreffende Vanditter, som derefter have kastet ham i Floden. Præsident S. D. Bennion ledsagede Liget til Manassja, Colorado, hvor det blev jordet under stor Deltagelse.

Et Angtligt Ouerblik over det verdslige Lin.

Af John A. Olsen.

Ved at iagttage Tidens Aand, saavel i religiøs som i verdslig Henseende, se vi daglig mere og mere Opfyldelsen af Pauli Profeti i 2. Tim. 3. Kapitel, „at i de sidste Dage skulle vanskelige Tider være at forvente,“ o. s. v. Blandt de mest fremragende Kjendtegn paa disse Tider træde Egenkjerlighed, Misundelse, Stolthed og Hovmod tydelig i Forgrunden, saa at Enhver med endog kun middelmaadig Dømmekraft kan skjælné dem fra de gode Egenstaber, der burde besjæle enhver god Kristen.

Den Egenkjerlige tragter efter Ros og Rigdom, Ære og Anseelse, lige meget paa hvilken Maade det tilvejebringes, blot at han ikke derved kommer under Lovens Tiltale eller udsættes for Offentlighedens Kritik; men sand kristen Broderkjerlighed bestaar i, at vi indbyrdes elske hverandre ved at følge den Formaning: „Du skal frygte for din Gud, at din Broder kan leve med dig.“ Hvis dette Bud blev efterlevet i Almindelighed, hvor skjont og herligt vilde da vort Liv ikke være? Hvor mangen En, som nu sukker under Aaget, vilde ikke føle sig styrket og dygtiggjort til at fortsætte det vanskelige Hverv, han har at udføre, hvis denne Aand var den ledende i vort daglige Liv? Men som Tingene for Tiden ere, staar Verden som et Hele paa et langt andet Trin.

Verdslig Ære og Anseelse erholdes nu for en stor Del for Penge, uanset om Modtageren deraf er værdig dertil eller ikke. Det uretskærdige Mammon spiller en ligesaa stor Rolle nu, som det til alle Tider har gjort.

En af Danmarks Digtere har givet en træffende Fremstilling heraf, naar han siger:

„At Slynkler hæves til Ærens Top,
 Og Smiger mæffes og Sandhed tigger,
 At Rige slugé den Arme op,
 Og Dyden nøgen paa Gaden ligger;
 At Baand og Stjerne og tomme Hjerne
 Forenes ofte, ja mer end gjerne,
 Det ser man tit!“

Stolthed og Hovmod ere verdslige Kjendtegn, som ikke burde være tilstede i nogen Kristens Barm og allermindst blandt de Sidste-Dages

Hellige, der have forkastet Verden og aflagt „det gamle Menneske“. Den Stolte vil ofte pralende sige: Dette eller hint er mine Frembringelser; Alt dette har jeg udført! Men han glemmer Pauli Paamindelse i 1. Kor. 4: 7. „Hvad har du, som du ikke har annammet? men dersom du har annammet det, hvi roser du dig da, som du ikke har annammet det?“ Hvad formaa vi af os selv, uden Guds Bistand? Han er Pottemageren; vi ere Leret, og vi burde derfor gjøre os bøjelige og søjelige som dette, at vi af Mesteren kunne dannes til Vrens Kar i hans Rige. Høft paa: „Alt Kjøb er som Græs, og Menneskets Herlighed som Græsjets Blomster“ — forgjængelig, kortvarig — „men Guds Ord bestaar evindeligt.“

Kristus sagde: „Uden J ere eet, ere J ikke Mine.“ Som Verden staar i Dag, er den langt fra at være eet; tværtimod er den splittet og delt i Tusinder af Samsund og Klasser, baade i religiøs, verdslig og social Henseende. Klubber og Foreninger med alle mulige Navne springe stadig frem — de kunne næsten sammenlignes med Klinten i Parabeln, der vogede op med Hveden, men som tilsidst blev bundet i Knipper.

Blandt de mange Udhder, som Paulus opregner i den først angivne Text, nævner han, at Menneskene i de sidste Dage skulle have „Gudfrugtigheds Skin, men fornægte dens Kraft“ og skulle „altid lære, men ikke komme til Sandheds Erkjendelse“.

Et af Kjendetegnene paa Kristi sande Kirke, i Modsætning til de mangfoldige hverandre modstridende Partier og Samsund, er den indbyrdes broderlige Kjærlighed, der karakteriserer hans Kirke, som lærer, at der kun er een Herre, een Tro, een Daab og een Gud, hvorved Menneskene kunne blive frelste og atter komme tilbage i hans Nær-værelse.

Gud gjør ingen Persons Anseelse og har derfor kun forordnet den ene og samme Frelseplan for alle sine Børn, nemlig hans Søns Jesu Kristi Evangelium. Jesus sagde: „Jeg er Vejen, Sandheden og Livet, og Ingen kommer til Faderen, uden ved mig;“ og han sagde videre: „Den Port er snæver, og den Vej er trang, som fører til Livet.“

Hvor vidt forskellige og afvigende fra disse herlige Lærdomme ere ikke mange af Nutidens Læresætninger og Folks forskellige Anskuelser? Nogle sige tankeløst: Enhver bliver salig ved sin Tro; enten den saa er falsk eller rigtig. Andre sige: Det gjør Intet til Sagen, hvilken Vej vi vælge at finde Himmelen paa; naar blot vi tro, er Alt godt.

Hvis vi betragte det verdslige Liv i sin Helhed, da ses det tydeligt, at den store Masse først og fremmest higer efter de jordiske Ting, der kun lidet gavne til Salighed, og mange af dem, som stræbe efter at finde den bedste Vej til Himmelen, ønske helst, hvis det er muligt, at undgaa den snævre Port og den trange Vej, og give saaledes lidet Agt paa den hellige Skrift, som siger: „Os bør med megen Trængsel at indgaa i Himmeriges Rige.“ (Ap. Gj. 14: 22.)

En paalidelig ung Mand ønskes!

Saaledes løb en Annonce i en af Morgenaviserne. Ja, tænkte jeg, en paalidelig ung Mand har man Brug for overalt, og en saadan ønskes af Mange. Og netop fordi en paalidelig ung Mand staar i saa høj Kurs paa Verdensmarkedet, vil det være af den største Interesse for ham selv at holde sig saa langt fremme, som hans Evner og Anlæg kan bringe ham.

At den unge Mand maaske er fattig og ubemidlet, gjør Intet til Sagen; tvertimod bør det anspore ham til større Anstrengelse for at naa frem til hans inderligste Ønskers Maal. Der findes maaske en ung Kvinde, som ønsker en saadan ung Mand; men hun er en af dem, som ikke ønsker, at hans Opmærksomhed skal være delt mellem hende og en Kasse Cigarer og en Dunk Brændevin med det dertil hørende Selstøb. Hun ønsker mest af Alt en paalidelig ung Mand; hun ønsker, at han skal beskytte hende, at han skal tage Vare paa hende, saavel naar hun er syg som i gode Dage, saavel i Sorg som i Glæde, saavel i Modgang som i Medgang. Til Gjengjæld giver hun saa Alt, hvad hun ejer; hun giver lovgjaldigt Skjøde paa hver Time, Dag og Nat af hendes Liv; og naar kolde Storme rase paa hans Livsbane, og Modgangens og Skuffelsens tunge Skyer skjule Haabets Sol, vil hun i det lune Hjem være den Sol og den Glæde, som kun den Kvinde kan skabe, hvis Hjerte pulserer af Himmelens mægtigste Element: Kjærlighed.

En paalidelig ung Mand ønskes, En, som ikke alene er Billedet af sin Skaber, men som ogsaa slægter ham paa; ikke En, som ned sætter sig selv ved at beherskes af usle Vaner og usømmelig Opsørjel, men en ung Mand, som har lært at kontrollere sine egne Tanker, Ord og Handlinger, og hvis hele Væsen lyser som en mægtig Lampe af intelligent Manddom og Nobelhed. Netop en saadan paalidelig ung Mand ønskes af den rene, uskyldige, livsglade unge Kvinde, der opfylder alle de ideale Fordringer, der kan stilles til en Søster, en Veninde, ja, en Hustru og Livsledsagerste.

Unge Mand! Vælg nu til Efterligning en af Historiens store Karakterer, der vore sig større og større, fordi de netop vare „paalidelige“ i deres specielle Sphære. Brug dine Evner og Lejligheder i Ungdommens behagelige Dage til at blive dannet ved den himmelske Kunstners Haand, indtil du kan vorde en fuldtro Gjengivelse af din himmelske Fader, hvis Billede du bærer. Du vil da finde et endeløst Virkefelt som Menneste, Borger, Ugtemand, Ven og som en Ambassadør for Guds Rige. Endnu en Gang — læg Mærke til Annoncen i Morgenavisen: „En paalidelig ung Mand ønskes!“

(Kjøbenhavn, den 18. Aug. 1908. For „Ungdommens Raadgiver“ af Oluf J. Andersen.)

 Onsdag den 1. Juni 1910.

Dette er Sandhed!

Som bekendt har vor Kirkes Finansvæsen ofte været Gjenstand for misundelige og ondskindede Menneskers strenge Kritik og bitre Angreb; man har ment derved at faa Lejlighed til at fremstille vore Ledere som egennyttige, ja uærlige Forvaltere af de Midler, Kirkens Medlemmer i Form af Tiende og frivillige Dfringer anbetro dem. Hvor ofte have vi ikke hørt om, at „Mormonbiskopperne blive fede af Tienden, de æde“. Selv i disse Lande findes der dem, som tro, at „Missionsærerne flotte sig paa den Fattiges Tiende“. Til Oplysning for dem og til Ophjælpelse for de trofaste Hellige gjengive vi her nogle Fakta, vedrørende Kirkens Finansvæsen, der ere overensstemmende med Sandheden.

En Revisionskomitee, bestaaende af 4 fuldtud dygtige og vederhæftige Mænd, har i flere Uger gennemgaaet de mangfoldige Regnskabsbøger, der vedrøre baade Indkomster og Udgifter for de 60 Staver, 600 Ward eller Sogne og de 21 organiserede Missioner omkring i Verden. Komiteens Formand erklærer herom:

„Det glæder os at kunne sige, at Systemet for Regnskabsvæsenet er blevet forbedret Aar efter Aar, indtil der i Dag Intet synes at staa tilbage at ønske i den Retning. Alt udføres paa en fuldstændig intelligent og forretningsmæssig Maade, der sparer baade Tid og Udgifter, og saa perfekt er den vidtløftige og omfattende Regnskabsførelse, at hvis en halvsnogen Indsødt paa en af Sydhavsøerne betaler 5 Cents i Tiende, saa kan han finde det anført i Bøgerne i Salt Lake City. I den præsiderende Bishops Departement findes alle Dokumenter vedrørende Ejendomsretten til alle Kirkens faste Ejendomme, ogsaa De Sidste-Dages Helliges Hospital, hvor der i det forløbne Aar foretoges 1200 kirurgiske Operationer, af hvilke de 600 havde et gunstigt Resultat.

Informations-Bureauet, der for nogle Aar siden paabegyndte sin Virksomhed med 100 Dollars til Anskaffelse og gratis Udbredelse af Kirkens Litteratur og til Oplysning for Besøgende, disponerer nu over den nette Sum af 9,000 Dollars, som det udelukkende har erhvervet ved sin egen Forretningsdygtighed.

Aaret 1909 overgik langt det foregaaende med Hensyn til Tiende og Dfringer fra de Hellige; den Plads, som Præs. Joseph F. Smith beklæder, nemlig som Kirkens Dipositarius eller Bærge, kræver baade Visdom og Samvittighedsfuldhed, og alle hans Forvaltninger synes at være prægede heraf. Saaledes var 51 Procent af al den Tiende, der

indkom sidste Aar, paany uddelt i de Distrikter, som havde indsendt den, og anvendt til Opførelse af Forsamlingshuse o. l.

Ikke en eneste Dollars af Tienden var bleven anvendt til at betale Kirkens direkte Udgifter; disse vare blevne tilvejebragte paa anden Maade. De, som tro, at Tienden „ædes af Præstestanden“, kunne have godt af at mærke sig dette.

Der er 6 Missionærer ude i Verden for hver 1000 Medlemmer i Kirken. For Tiden er der udsendt 2065 med en Beføstning af $\frac{1}{2}$ Million Dollars aarlig, der udredes af dem selv eller af deres Venner og Paarørende.“

Præs. Joseph F. Smith sagde ved samme Lejlighed: „Erindrer Kirkens Indtægtskilde og værer samvittighedsfulde med at betale eders Tiende. Jeg ønsker at lade eder vide, at vi gjøre det bedste, vi formaa, og følge de vise Raad, vi kunne erholde af vore Brødre med Hensyn til at forvalte Folkets Tiende. Jeg tror ikke, at nogen Broder, som har Andel i Anvendelsen af disse Midler, behøver at være stamfuld derover. Saa vidt jeg veed, er ikke en eneste Dollar bleven brugt i Kirken uden til noget Godt og Nyttigt. Vi have hjulpet til at bygge Forsamlingshuse, men have ikke set os i Stand til at gjøre nær saa meget i den Retning, som vi ønskede. Hvis derfor de af vore Søskende, som ingen Tiende betale, vilde opfylde denne deres Pligt, vilde vi kunne gjøre meget mere.“

Disse sidste Bemærkninger passe ogsaa godt paa flere i vore Menigheder her i Standinavien; dog have vi med Glæde set en Forbedring i Tiendepligtens Opfyldelse fra foregaaende Aar, og vi ere forvisjede om, at hver, som i Tro har opfyldt denne Pligt, vil have indvundet et forøget Bidnesbyrd om den guddommelige Oprindelse af Tiende og Øringer, og finde, at det er en rig Kilde til Glæde og Betsignelser, som ellers ikke kunne opnaas.

Red.

Missionsnyheder.

Ankomst. Den 25. Maj ankom følgende Eldster fra Zion for at virke i den standinaviske Mission: Christen Christensen og Wm. Henry Petersen fra Manti, Nels Fra Nelson og Stephen S. Chipman fra American Fork, Leonard Larsen og William Henry Squiers fra Hyrum, Eric Ludvigsen fra Sterling, Anthon Wilford Nielsen fra Huntsville, Ole Carl Olsen fra Ogden, Alle fra Utah, og Carl Chr. Jensen fra Alberta, Canada. I samme Selstab kom ogsaa Søster Marinda Sørensen fra Salt Lake City; hun fortsatte Rejsen til Kristiania, hvor

hun vil møde sin Mand, Ældste Anton J. L. Sørensen; ligeledes ankom Søster Jennie Didericksen fra Brigham City, Utah; hun vil opholde sig i Kjøbenhavn for at besøge Slægt og Venner.

Besikkkelser. Ældste Christen Christensen og Carl Chr. Jensen ere blevne beskikkede til at virke i Aalborg, Anthon Wilford Nielsen og Stephen H. Chipman i Trondhjem, Leonard Larsen i Bergen, Nels Fra Nelson og Ole Carl Olsen i Kristiania, Wm. Henry Petersen og William Henry Squiers i Kjøbenhavn og Eric Ludvigsen i Aarhus.

Afslusning. Ældste Hans Chr. Hansen er bleven hæderligt afløst fra sin Missionsvirksomhed i Kjøbenhavn med Tilladelse til at rejse hjem med Dampskibet „Laurentic“ fra Liverpool den 28. Maj.

Forflyttelse. Ældste Karl Rjør er bleven forflyttet fra Bergens Konference i Norge for at fortsætte sin Virksomhed i Kjøbenhavn.

Festligholdelsen af Kirkens Organisation for 80 Aar siden fandt Sted den 6. April i alle Konferencens Hovedkvarterer i Missionen; gode Reserater ere blevne indsendte, ogsaa fra Narvik, Gaugesund, Alesund og Stavanger i Norge. Vi takke meget herfor, men beklage kun, at vi ikke kunne finde Plads til det Indsendte i sin Helhed.

Hilsen. Ældste James S. Larsen, som indtil fornylig præsiderede over Kjøbenhavns Konference, og Ældste John M. Jensen, som har virket i Aalborg Konference, sende begge deres hjertelige Hilsen til Missionærer, Hellige og Venner i deres respektive Arbejdsmarker. I det de takke for den Tillid og Venlighed, der er bleven udvist mod dem under deres Ophold i disse Lande, opmuntre de Alle til Trofasthed og byde dem Velkommen til Zion.

Til Konferencepræsidenter og Grensarbejdere i den Skandinaviske Mission!

Tirsdag den 14. Juni er det som bekendt 60 Aar, siden Apostel Crastus Snow i Følge med John E. Forsgren og Geo. P. Dykes satte Foden paa dansk Grund og som specielle Budbærere for Evangeliets Indførelse i Norden paabegyndte det Arbejde, der senere er blevet af saa stor Betydning for mangfoldige Tusinde og vil blive det for mange flere.

I Salt Lake City, Utah, omfattes Dagens Betydning med saa stor

Interesse, at der er bleven arrangeret en stor Mindefest, hvori Tusinder af Hellige fra fjern og nær ville deltage.

Da vi her i Kjøbenhavn leve lige paa Stuepladsen for den lykkelige Tildragelse, og da den første Menighed af Kirken i Scandinavien blev organiseret her, saa anse vi det for fuldtud passende at fejre Dagen ved en Fest i Skoven paa Tirsdag, hvor vi i Guds herlige Natur kunne inspireres til Taknemlighed og Fryd for hans Miskundhed mod Nordens Sønner og Døtre. I Skoven ville vi nyde Forfristninger og udføre et passende Program, medens vi den følgende Aften (Onsdag den 15.) samles til almindeligt Møde i vore respektive Lokaler, hvor den særlige Fests tale eller Taler ville holdes. Vi ønske, at man overalt, hvor det lader sig gjøre, skal træffe lignende Arrangement. Skulde der findes Grene, hvor der ikke kan holdes Møde Onsdag Aften, lad da Tirsdagens Program affattes saaledes, at den hele Fest kan finde Sted paa denne Dag, Alt læmpet efter de lokale Forhold; men lad Alle foretage Noget i Harmoni med Dagens Aand.

Naar vi tænke paa Stillingen den Gang, da Kirken ikke havde en Sten at hælde sit Hoved til i Scandinavien, og nu, da Tusinder ere hjemsamlede til Zion, da vi i disse Lande flere Steder eje vore egne Missionshjem, og da den Storm af Bitterhed og Forfølgelse, som den Gang rasede, er forvandlet til Stille, da føle alle de scandinaviste Hellige baade her og i Amerika Trang til at fejre den mindeværdige Begivenhed af Apostel Crastus Snows Ankomst til Kjøbenhavn.

Andrew Jensen,
Præsident over den scandinaviske Mission.

Paraarskanferencen i Trondhjem.

Det første Møde afholdtes Lørdag den 23. April Kl. 8,30 Aften i det sædvanlige Lokale, Gamle Kongevej Nr. 6. Tilstede vare Konferencens Præsident Heber J. Hansen, 9 Missionærer, Missionspræsident Andrew Jensen og Præsident Søren Andersen fra Kristiania samt mange Hellige og søgende Benner.

Mødet aabnedes med Salmen: „Vi frydes og glædes i Sang med hverandre“, Bøn af Eldste Ingvat G. Henriksen. Salmen: „Atter kraftigt saltes Jorden“. Præs. Hansen bød de Forsamlede Velkommen, hvorefter de respektive Grensforstandere aflagde Rapport over Stillingen i deres Arbejdsmarker: Leo M. Greenhalgh rapporterede fra Tromsø Gren, da Forstander Oliver M. Munk ikke var tilstede; Karl J. Knudsen fra Narvik; Hans C. Johnsen fra Namøs. Andrew H. C. Ottesen,

Medarbejder i Narvik, stadfæstede det, som var sagt angaaende Arbejdet i denne Gren. Ældsterne Ingvat G. Henriksen og Alvin E. Olsen, Medarbejdere i Trondhjems Gren, afslagde ogsaa Beretning angaaende Virksomheden i Trondhjems By og Omegn. Det øvrige af Tiden blev benyttet af Præs. Søren Andersen og Andrew Jensen, som begge dvælede ved Kirkens store Fremgang og nævnedes mange af de Prøver, som Missionærerne i Kirkens tidligere Dage maatte gennemgaa. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Søndag Formiddag Kl. 11 afholdtes Søndagsstolernes Konference. Redaktionssekretær Oluf J. Andersen fra Kjøbenhavn med Ældsterne James M. Jensen og Junius M. Sørensen vare samme Morgen ankomne med Toget fra Røros, hvor Ældste Andersen den foregaaende Aften havde holdt et Foredrag i Sangerens nye smukke Sal for omtrent 200 opmærksomme Tilhørere. Emnet var: „Utah og Mormonerne“.

Efterat Sangen: „Hvilken smuk og yndig Morgen“ var sunget og efter Bøn af Ældste Hans E. Johnsen afslagde Hans J. Carlsen, Forstander for Trondhjems Søndagsstole, Rapport over denne, hvorefter der udførtes et udmærket Program, hvor baade Lærere og Elever fik Lejlighed til at vise, hvad Flid og Arbejde kunne udrette.

Præs. Andrew Jensen og Søren Andersen talte derpaa opmuntrende til Skolen og udtalte Haabet om, at det, vi lære her, altid maa følge os paa vor Vej gennem Livet. Mødet sluttede med Sangen: „Hav Tak for Profeten, du sendte“. Takfælgelse af Alvin E. Olsen.

Søndag Eftermiddag Kl. 4 afholdtes Mødet i Good-Templar Lokalet og aabnedes med Salmen: „Naar Synden vil mit Sind besnære“. Bøn af Ældste Karl J. Knudsen. Salmen: „Fra Himlens høje Hælv“.

Ældste James M. Jensen, Forstander fra Røros, og hans Medarbejder, James M. Sørensen, afslagde Beretning om Stillingen der og nævnedes de tilfredsstillende Resultater af deres Virksomhed saavel i selve Byen som i dens Omegn. De havde faaet mange Benner blandt Folket, og disse undersøgte nu vore Lærdomme.

Ældste Oluf J. Andersen var den første Taler; det var ham en særlig Glæde at besøge gamle Nidaros efter omtrent 40 Aars Forløb; som en ung Mand virkede han her for den samme Sag, som han endnu repræsenterer, men om hvilken han i Livets praktiske Skole i det „sjarne Vest“ havde lært saa meget mere. Han var glad ved at kunne sige, at hans Tro og Vidnesbyrd angaaende Mormonismens Lærdomme var voget til en saa solid Overbevisning, at det var som en Part af ham selv. Han opmuntrede de Hellige til at være trofaste i Opfyldelsen af alle deres Pligter; Lyk, Fred og Glæde i den Helligaand vilde da altid blive deres Ejendom.

Præs. Andrew Jensen forklarede dernæst Maaden, hvorpaa vi som Hellige vedtage og sanktionere vore Autoriteter, hvorpaa han oplæste og

foreslog Kirkens General-Autoriteter samt Missionens og Konferencens — de Førstnævnte i den Orden, hvori de bleve vedtagne ved sidst afholdte Konference i Salt Lake City, og de to Sidstnævnte som følger: Charles W. Penrose som Præsident over den europæiske Mission og Andrew Jensen som Præsident over den skandinaviske Mission med Ældste Oluf J. Andersen som Redaktionssekretær og Translatør for „Standinaviens Stjerne“ og Joseph K. Nickoles som Missionssekretær.

Heber J. Hansen som Præsident over Trondhjems Konference og Forstander over Trondhjems Gren med Alvin E. Olsen, Hans E. Johnsen, David H. Larsen og Leo M. Greenhalgh som Medarbejdere.

Røros Gren: Karl J. Knudsen som Forstander med Junius M. Sørensen som Medarbejder.

Narviks Gren: James M. Jensen som Forstander med Andrew H. E. Ottesen som Medarbejder.

Tromsø Gren: Oliver M. Munk som Forstander med Albert M. Hagen som Medarbejder.

Præs. Jensen holdt derefter en meget interessant Tale vedrørende den sande Kirkes Kjendetegn, blandt hvilke Profeter og Apostle vare Embedsmænd, som Frelseren indsatte i den Kirke, han selv organiserede, og som han selv sagde skulde vedblive, indtil Alle naa til Enhed i Troen etc. Derjom Biblen er antaget som Guds Ord og som en Rette- suor for dem, der kalde sig Kristne, hvorfra faa de da Myndighed til enten helt at ignorere dens Forskrifter eller til at forandre eller fuld- stændig udelade dem?

Mødet sluttedes med Afhyngelse af et udvalgt Nummer, Taksigelse af Præs. Søren Andersen.

Søndag Aften Kl. 8,30 afholdtes Mødet i det almindelige Lokale, Gamle Kongevej. Salmen: „Fader vor paa Himlens Trone“, Bøn af Ældste Alvin E. Olsen.

De unge Ældster Albert M. Hagen og David H. Larsen talte en kort Tid om, hvorledes de nu mere end før havde lært at sætte Pris paa de Sandheder, Gud havde gjengivet i vor Tid; de erklærede begge at de vare villige til at fortsætte i Missionsgjerningen.

Præs. Søren Andersen var den næste Taler. Det glædede ham meget at have Lejlighed til paany at besøge Trondhjem, hvor han havde tilbragt saa mange behagelige Dage, da han for en Tid siden præsiderede over denne Konference. Han følte, at hans Sprog maaste var ufuld- komment, men hans Kjendskab til Landet fra Nord til Syd var saa meget bedre. Han havde lært at respektere, ja elske det norske Folk paa Grund af dets fremtrædende Karaktertræk: Gjæstfrihed og Ærlighed. Maaste ere de ikke saa let modtagelige for Evangeliet, men naar de have fundet det, holde de fast ved det og lægge deres fulde og udelte Interesse deri. Han fandt megen Interesse ved at virke i sin nye Ar-

bejdsmark, Kristiania, og han ventede sig rige Frugter af Vildsternes Bestræbelser i den Konference.

Præs. Hansen oplæste derefter en statistisk Rapport over Trondhjems Konference, af hvilken det fremgik, at der i de sidste 6 Maanedes var bleven omdelt 27,350 Skrifter og Bøger, 7,873 Fremmedes Hjem besøgte, 1,197 Evangelie-Samtaler, 245 Møder afholdte, 14 nye Medlemmer indlemmede ved Daab og 6 Børn velsignede.

Han udtrykte sin Taknemlighed mod Alle, som havde ydet deres Andel til at gøre Konferencens Møder til en saadan Fest for dem, der vare komne tilstede, og lovede, at Herren vilde velsigne dem derfor.

Præs. Jensen talte derefter angaaende Daabens rette Maade; at Næbdyppelsens Daab var den rette, konstaterede han ved at læse, hvad Reformatoren Martin Luther siger derom. Han viste tillige, at præstelig Myndighed fra Gud var ligesaa vigtig i vor Tid som i Frelserens Dage.

Vildste Oluf J. Andersen var den sidste Taler. Han fortsatte med det samme Emne og bekræftede Rigtigheden af det, der var bleven sagt. Mødet sluttedes med en Anthem, Takfjælselse af Vildste Ingvat G. Henriksen.

Mandag Formiddag afholdtes som sædvanligt et Præstedømsmøde, hvor enhver Vildste fik Lejlighed til at oplæse en statistisk Meddelelse om sit Arbejde i de forløbne 6 Maanedes og til frit at udtale sine Følelser med Hensyn til den Tid, som kommer, og det var glædeligt at høre, med hvilken Beredvillighed enhver af de unge Vildster modtog sin nye Bestikkelse. Præs. Andrew Jensen og Vildste Oluf J. Andersen gave derpaa mange praktiske Raad og formanede til Flid og Nidkærhed for Herrens Værks Fremme.

Mandag Aften samledes de Hellige til Sakramentsmøde, hvor en rig Fylde af Herrens Aand søltes. Det hellige Maaltid administreredes af Brødrene Hans E. Johnson og Anton V. Brodin. Passende Læremøder og Opmuntringer angaaende Pligtens Opfyldelse bleve givne, ligesom ogsaa de lokale Autoriteter bleve foreslaaede og vedtagne. Br. Emil Haugan, som hidtil havde været Diakon, blev ordineret til Lærer. Mødet sluttedes med Salmen: „O, min Fader, du som kjender“. Takfjælselse af Præs. Heber J. Hansen.

Tirsdag Aften afholdt Ungdomsforeningerne deres Konference, der blev meget interessant ved de Rapporter, som oplæstes, og ved det gode Program, der udførtes. Derefter gjorde Præsidenterne Hansen, Andersen og Jensen nogle opmuntrende og rosende Bemærkninger.

Onsdag Aften fulgte en stor Skare af Missionærer, Hellige og Venner Broder Oluf J. Andersen til Dampskibet „Lyra“, med hvilket han afsejlede til Aalesund for at afholde et historisk Foredrag næste Aften. Præs. Jensen afholdt samme Aften et historisk Foredrag i Trondhjem for et godt besat Hus.

Torsdag Aften gave de Hellige en smuk Afstedsfest til Værelse for de bortdragende Brødre. Og det kan ned Sandhed siges, at det blev en herlig og værdig Slutning paa vor Foraarskonference i Trondhjem.

De besøgende Brødre og alle Missionærerne ønskede at aflægge deres hjertelige Tak til alle de Hellige for deres Gæstfrihed og til de Venner, som viste os Venlighed og Opmærksomhed ved at indbyde os til deres hyggelige Hjem. En Søster, Marie Larsen, lod en elegant Middag anrette i et af Byens bedste Hoteller og indbød alle Værelserne dertil, da hun ikke i sine Forældres Hjem havde Bekvemmeligheder nok til en saadan Anretning. Tillige paastjønne vi meget den store Venlighed, som en Broder, der endnu ikke har forenet sig med Menigheden, viste os ved at fungere som Organist ved alle vore Møder, hvilket var en væsentlig Hjælp for Sangforet.

Alvin E. Olsen,
Konference-Sekretær.

Jordskjælv i Mellemamerika.

De første Meddelelser om Byen Carthagos Ødelæggelse gik ud paa, at Jordskjælvet havde været lokalt. Det viser sig imidlertid nu, at Jordskjælvet foruden i Carthago ogsaa har anrettet Skade i Dshomere og Paraiso. Et Telegram fra New-York anslaa Skaden til omtrent 30 Millioner Dollars. Mærkværdig nok led nogle mindre Byer i Bjergene ingen Skade.

Times' Korrespondent i Washington telegraferer, at Efterretningerne om Jordskjælvet i Costa Rica have vakt mere end almindelig Bekymring i De Forenede Stater. Vel antages Costa Rica for at være Jordskjælvzonens sydlige Grænse, men Jordskjælvsopøvelsen har atter vist sig for Panamakanalens Bygmestres Blikke. Fortjæmperne for en Niveaukanal fornødt atter deres Indvendinger mod Slusekanalen, skjøndt det vel kan være nogen Tvivl underkastet, om en Niveaukanal vilde være sikrere overfor Jordskjælvsbevægelser end en Slusekanal. Høj- og Lavvande paa Stillehavs- og Atlanterhavssiden skulde forresten synes i alle Tilfælde at maatte nødvendiggjøre Sluseanlæg.

Den tidligere omtalte Ødelæggelse af Carnegies Fredspalads i Carthago beklages dybt. I de to Aar, den saakaldte Fredsdomstol her har været i Virksomhed, har den arbejdet godt, og den skulde netop have forsøgt at interverere i Nicaragua-Tvistighederne. Costa Rica er den roligste og mest fremskredne af de centralamerikanske Stater.

Den Ild, som brænder.

Bærdien og Betydningen af en livgivende Aand i religiøse Organisationer og Sammenkomster illustreres træffende i følgende Signelser: Antag, at vi se en Armee foran en Fæstning, bygget af Granit, og den kommanderende General fortæller os, at han har til Hensigt at ramme den ned. Vi spørger ham da, paa hvilken Maade og med hvilke Redskaber? Han peger paa en Kanonkugle. „Men der er da ingen Magt i den,“ indvender vi. „Den er maaste tung, vejer maaste 100 Pund eller mere, men selv om hver eneste Mand i den hele Armee kunde kaste den mod Muren, vilde den Intet udrette.“ „Nej,“ siger han, idet han peger paa en Kanon, „men se den der.“ Men vi se heller ingen Magt i den. „Saa se da dette Krudt!“ Heller ikke deri kunne vi opdage nogen Magt; thi et Barn kan spille det eller en Spurb pille det op. Men naar dette magtesløse Krudt med den magtesløse Kugle lægges i den magtesløse Kanon og en Gnist af brændende Ild sættes dertil, saa vil i et Øjeblik Krudtet forvandles til et Lyn og Kuglen til en Tordenkile, som om den var sendt fra Himmelen. (Liahana).

Foranstaaende er en god Signelse paa, hvad en Missionær, en offentlig Taler, bør være, og hvad han kan udføre. En Veldste maa selv være i Besiddelse af Kundskab, men han kan maaste ikke meddele den til Andre; han kan være udrustet med alle ønskelige Kvalifikationer som Lærer og Taler, men dersom han mangler den brændende Ild — den livgivende Aand, som er Guds Aand, da ville hans Argumenter blive en kold Kugle, hans Tale en magtesløs Kanon og hans Indtryk paa Menneskets Hjerne og Hjerte som det døde Krudt. Derfor er det nødvendigt at have Pinsefestens Ild i alt Omvendelsesarbejde. Red.

Indhold:

En mærkelig Forudsigelse . . . . . 161 Fortærelse af Kannibaler . . . . . 163 Kvindens Stemmeret i Utah . . . . . 163 Mormonmissionær myrdet . . . . . 164 Et flygtigt Overblik over det verdens- lige Liv . . . . . 165 En paalidelig ung Mand ønskes . 167 Redaktionelt: Dette er Sandhed! 168	Missionsnyheder . . . . . 169 Til Konferencepræsidenter og Grensforstandere i den scan- dinaviske Mission! . . . . . 170 Foraarskonferencen i Trondhjem . 171 Jordstjælv i Mellemamerika . . . . 175 Den Ild, som brænder 176
--	---

Udgivet og forlagt af Andrew Jensen, Korsgade 11, Kjøbenhavn K.

Trykt hos F. E. Bording (B. Petersen).